

ДЖОАН ХАРИС

ИГРАТА

Превод от английски: Магдалена Куцарова, 2013

chitanka.info

Настоящият разказ дойде при мен една късна вечер по интернет, този прокълнат склад за истории. Надявам се да е само разказ. Но донякъде си мисля, че това е възможно.

Няма никакъв шибан Level X^[1]. Знам, защото съм играл, стигал съм чак до Level 1000 и, кълна се, там няма нищо освен Играта, няма нито тайно съобщение, нито нещо по-специално за теглене, нито голи мацки, нито каквото и да било — нищичко освен поредния екран с цифри, фигури и разнородни маймуни, напомнящи за някоя от онези стари игри от типа на *Space Invaders*^[2] или *Breakou*^[3], които откачалките на тема стил купуват за своите преправени на апартаменти складове и наричат „ретро от осемдесетте“.

Естествено, за Играта не се говори. Само загубеняците и слабаците го правят. А, и Чарли. Но за него — след малко. Загубеняците говорят за Играта, но те не са наясно с нищо. Слабаците се правят, че са стигнали дотам, но някак си винаги им личи. О.К., най-добрият ми приятел, казва, че е минал 10 000, но О.К. само така си говори. Никой не прекарва толкова много време в интернет.

Все пак О.К. беше човекът, който ме зариби за Играта. ОКР^[4], така му казваме, защото никога не може да стои на едно място, мамка му. Ако не мърда ходило нагоре-надолу, мърда коляно или пръсти. Туп-туп-туп, като хамстер във въртележка. Все пак е добър играч, най-бързият, когото съм виждал. И в началото, когато започна всичко това, той беше човекът, който ми каза за тази Игра в интернет, Играта, която всички играят.

Отначало не изглежда кой знае какво — казва той, — но се пристрастяваш. Влиза ти под кожата.

Влиза ти под кожата. Е, да. И още как. Има тъмни кръгове под очите, все едно не е спал от близо година. Не съм го виждал в училище от дни. Така де, мамка му, на това му се вика отдаденост, нали? Може би все пак не е дрънкарл празни приказки.

Трябва да си сериозен — казва той, — иначе няма смисъл, мамка му. Не започвай, ако няма да играеш сериозно.

Уверих го, че ще играя сериозно.

Добре, човече, само ти казвам. Защото Играта няма уебсайт, има само едни специални линкове. Трябва да знаеш къде да ги

намериш.

Стига с тия шибани увъртания, казвам му аз. Искаш ли да играя или не?

Много ясно, че искам — казва. — Нали ти обяснявам, мамка му? Значи, започваш от Level 1, нали, и ако го минеш и не се откажеш, получаваш кодовете за Level 2. После 3, 4 и така нататък...

Ами ако не го минеш, питам аз.

Ще разбереш. И ми се хили по онзи начин, все едно дъвче парче станиол, и очите му са притворени, но в тях се виждат малките танцуващи светлинки на отражения от монитора. Обаче ти показва кода веднъж. И важи само 24 часа. След това линкът става невалиден. И не става да започнеш отначало, защото Играта не ти позволява. Трябва да покажеш, че си отдаден, за да стигнеш дотам.

Ама докъде да стигна?

Ами точно това е най-интересното — казва. — Всъщност никой не знае. Никой не знае колко нива има и дали не продължава до безкрайност. Никой не знае кой е писал програмата. Някои си мислят, че е майтап. Всички те са загубеняци и слабаци. А истинските играчи са си още тук. Чакат големия.

Големия ли, викам.

Level X. — Гласът му се снишава до шепот. — Ще разбереш, като го стигнеш. Само че не знаеш кога. За едни може да е примерно Level 101, а пък за други да е Level 1000. Чух, че някакъв го стигнал на Level 12, начинаещ и изведнъж — бам! Level X. Просто така. Егати късметлията. Ей така става. Никога не знаеш. Обаче такава е Играта. Затова я играем.

Стори ми се малко неопределено. Но си помислих: защо не? Нали е само игра.

Добре, какво има на Level X, човече?

Той свива рамене. Казах ти. Още не съм стигнал дотам. Но ще стигна. Ясно ми е. Усещам го. Близко съм. Ухилва се и очите му пак присветват, все едно са малки ярки искрици като онези, които се получават при горене на хартия — танцуват и блещукат, докато падат. Толкова много слухове съм чувал — казва. — Някои разправят, че те препраща към специален сайт. Нещо като портал за играчи. Или на място, откъдето можеш да си свалиш безплатно порно. Или някакъв засекретен сайт, нещо свързано с военните. Имаше едно момче,

загубеняк, който се кълнеше във всичко свято, че бил намерил портал към друго измерение или нещо такова, но накрая излезе, че било измишльотина, пък и седмица по-късно той умря и родителите му се опитаха да обвинят Играта, но всички знаеха, че не е това, той се занимаваше с всякакви откачени неща...

Ще ми показваш ли, или не, викам аз.

Той ме поглежда с ония свои странни очи и — троп-троп-троп — потропва с крак по пода, както прави, когато е суперизнервен. *Гледай да не ме подведеш, човече. Ако се откажеш...*

Няма да се откажа.

Добре. Седни. Просто прави като мен.

И той се вписва. Въвежда код. Аз си написвам данните, мейла и всичките глупости. И тогава ей така изведнъж се появява екранът. Без правила, без начална страница, без предупреждения. В Играта съм. На Level 1.

Е, отначало не изглежда кой знае какво. Няма крещяща графика, няма каквито и да било изображения, просто цифри върху черен екран, като някаква ретро глупост от осемдесетте.

Знам. Ще стане по-хубаво. Повярвай ми — уверява ме той.

Кажи, човече, какво се прави?

Просто действай по усет. Влез. Овладей я.

И така започнах да играя Играта. Три часа по-късно още имах чувството, че съм започнал преди минута. О.К. отдавна си беше тръгнал, но отначало аз не забелязах. Седях си пред компютъра вкъщи, нашите бяха на долния етаж и се занимаваха със своите си родителски работи. Цифрите на черния екран се движеха като някакъв разбъркан водопад — само че изобщо не беше разбъркан и това се забелязваше след час-два. При групирането на числата по определени начини можеше да се направи картина на нещо друго, нещо отвъд числата, както когато настройваш стар телевизор. И макар че нямаше нито саундтрак, нито нищо, аз си бях сложил слушалките, просто за да се съсредоточа по-добре, и от време на време чувах по нещо — някакъв шепот или шумолене.

Беше посвоему оригинално. Интересно, макар че всъщност така и не разбрах какво трябва да правя. И после прекъсна — толкова внезапно, че се зачудих дали не е спрял токът, известно време псувах и натисках Refresh^[5], но нищо не се случваше. Прегледах компютъра.

Вървеше си съвсем добре. Проверих интернет връзката. Наред беше. После реших да погледна history файла^[6], за да проверя къде съм бил над три часа. Но папката беше изтрита, нямаше и следа от скапаната Игра.

Писах на О.К. Не беше на линия. Звъннах му на мобилния. Нямаше отговор. Е, как, по дяволите, се очакваше да разбере дали съм минал Level 1? Погледнах си часовника. Беше дванайсет и половина. Бях си загубил половината вечер в играене на Играта, домашното ми вече беше изгубена кауза, а какво спечелих от цялата работа? Хрумна ми, че О.К. може да се е опитал да ме баламосва, но това някак не ми изглеждаше в негов стил. Е — спечелих ли, или загубих? В Играта ли бях, или не?

И тогава пощенската ми кутия изпиука. *Имате поща!* Подателят беше абтт@нещо-си-там, половинкилометров уебадрес, съставен все от цифри, знаци и такива работи.

Отворих го. Прочетох:

LEVEL I. YOU WIN. 200 KUDOS. PLAY OR QUIT?^[7]

Имаше линк към всяка от възможностите, подчертана с немигащо синьо.

И така, аз натиснах PLAY и зачаках.

Десет секунди по-късно се появи: нов линк. URL адрес. Искан да видя какво ще стане, затова го натиснах. Върнах се в Играта. Без начална страница, без Level 2, само онези цифри, които плуваха като риби на дълбокия черен фон. Съвсем същото като на Level 1, само че изглеждаше някак по-ясно, по-дълбоко, с по-висока резолюция, не толкова зърнесто.

Няма никакъв смисъл, знам. Но така го видях аз и макар че бях съсипан и на следващия ден трябваше да ходя на училище, все пак продължих да играя и, кълна се, когато пак погледнах часовника, беше пет сутринта и светлината надничаше през процепа между завесите, бях играл през по-голямата част от скапаната нощ, без дори да разбере, и главата ми се пръскаше, мамка й, а единственото, което ми мина през ума, когато изведнъж екранът пак стана празен, беше: *Минах ли? Оставам ли в Играта?*

Пет минути по-късно получих мейл от админа, който ми съобщаваше, че, да, минал съм на Level 3, точките ми са вече 550 и — *play* или *quit*?

Ами...

Днес няма смисъл да ходя на училище, казах си аз, когато натиснах линка. Най-много да се пиша болен, помислих си, да си почина, да си напиша домашните, да си взема душ и нещо за хапване и да отпиша деня, преди да е започнал. От това решение веднага се почувствах по-добре. Нашите щяха да ми повярват, ако им кажех, че съм болен. По онова време аз рядко се преструвах. И така продължих към Level 3 и приключих по обяд изтормозен и схванат, но по-богат с 680 точки и спечелил линка за Level 4...

Ето така започна. Играта. Суперпрекрасната, безсмислена, пристрастяваща, красива Игра, която поглъща душата и изсмуква живота от теб. Не така напрегната, както в самото начало. Научих се да влизам в ритъм. Да бъда примерно момче през деня, после вечер да влизам. Иначе нашите щяха да забележат, че не съм на себе си. В училище и вкъщи живеех за Играта. Ядях, пиех и сънувах Играта. А когато не играех, влизах в уебсайтове, чатове, форуми и групи за дискусия и се опитвах да науча колкото може повече за това кой е създал и написал Играта, кой още играе, кой е излязъл и най-вече за Level X, който за едни беше гърне злато, а за други кофа с лайна.

По онова време аз вярвах. Бях новороден играч на Играта. Като О.К., когото все още виждах от време на време и който понякога си говореше с мен онлайн (когато не играеше Играта), вярвах в точките, в Level X и във факта, че правим нещо повече от това да горим ретините си в името на някакви пиксели.

Level 16, 15 000 точки, а тепърва започвах. Нещо повече, бях започнал да си мисля, че знам накъде отивам, че някъде из бъркотията от числа и форми започва да изплува някакъв отговор. Предполагам, че всички си мислим така — поне до момента, в който проумяваш, до момента на истината, така да се каже.

Моят дойде миналия месец, когато Чарли умря. Казаха, че имал нещо в мозъка, явно е бил недиагностициран епилептик. Беше ми и съученик — казвам съученик, не приятел. Всъщност открай време го мразех и не само защото беше по-едър от мен или защото беше добър спортист, или защото имаше съвършени зъби, даже не и за това, че ме тормозеше, откакто и двамата бяхме деца.

Не, аз мразех Чарли, защото Чарли твърдеше, че е стигнал Level X, и всички му вярваха. Освен мен и О.К., естествено. Ние знаехме, че

Чарли дрънка глупости. Като начало той не приличаше на сериозен Играч. Кожата му беше прекалено гладка, косата — прекалено чиста, оценките на домашните — прекалено добри, освен това имаше онова свежо здравословно излъчване, което се постига със секс, пресни плодове и спорт, както и с дълъг престой на чист въздух.

Момичетата харесваха Чарли — и той ги харесваше. Затова играеше Играта. Само за да сваля мацки в училище. Не беше моята представа за сериозен. Това беше причината с О.К. да се вбесим толкова много, когато чухме слуховете, че Чарли ударил джакпота на Level X и сега продава Играта.

Точно така. Продава я. Хора като Чарли не раздават неща току-така, те знаят как да се пласират. И миналата седмица Чарли продаваше играта на някакви позьорчета с големи надежди, изпяваше тайните, все едно не струваха нищо, без каквото и да било уважение към хора като мен и О.К., които си държаха езика зад зъбите, спазваха правилата и не казваха нито гък на никого.

Боже. Да бяхте го чули. Евангелието от Чарли. Всичко беше там, макар и с някои неточности, как можеш да качваш нивата, като гледаш отвъд екрана с цифрите, как печелиш точки и как (това беше ново за мен) харчиш точки за разни работи...

Харчиш ги? Как? — попита О.К.

Трябва да го усетиш — каза Чарли. — Да погледнеш отвъд реалността. Да разбереш, че всичко това — той махна неопределено с ръка във въздуха — всъщност не е нищо повече от цифри и пиксели, сгрупани на едно място, за да изглеждат така, сякаш там има нещо повече. Всъщност има само пространство. Без теб. Без мен. Само пространство, човече. Като квантова физика или нещо такова.

Тук вече измишльотините на Чарли станаха по-трудни за разбиране. О.К. го накара да обясни, но Чарли изведнъж млъкна, започна да се прави на загадъчен и рече: *Трябва да внимавам — ако кажа твърде много, може да се случат всякакви кофти работи.*

Какви кофти работи? — полюбопитствах аз.

Той се ухили. Зъбите му бяха ослепително бели. Ако ви кажа — рече той — *тогава и вие ще загазите. Освен това само слабаците и загубеняците плямнат. По-добре внимавайте какво си пожелавате.*

Същата нощ ние с О.К. се напушихме в моята стая, седнахме да ядем бисквити с парченца шоколад и да се ровим из чатове и форуми,

като търсехме начин да си го върнем на Чарли — предполагам, просто защото беше надутото копеле, но най-вече защото създаваше лоша слава на Играта. После пак влязохме в Играта — никога не издържахме дълго далеч от нея, — аз свърших на Level 29 и спечелих още 4000 точки, но този път, когато пощенската кутия изпиука и се появи съобщението, че минавам, трябваше да направя още един избор:

LEVEL 29. YOU WIN — пишеше. — 100 000 KUDOS. SAVE OR SPEND?^[8]

Секунда-две се колебаех, сложил пръсти на копчетата. Съобщението SAVE OR SPEND започна да примигва.

Погледнах О.К., който лежеше плъснат на дивана с недоядена бисквита в ръка.

— Човече, някога да си получавал такова?

— К'во?

— Опция да си похарчиш точките.

При тези думи О.К. седна. Изглеждаше съвсем скапан, но всичко ново, свързано с Играта, веднага го вдигаше на крака.

— Покажи ми — каза той и присви очи към екрана.

— Значи нашият Чарли е бил прав. Какво мислиш?

Съобщението вече мигаше настоятелно.

— Натисни го, човече — рече накрая той. — Натисни SPEND и виж какъв ще е развоят.

— Какъв... какво?

— Просто го натисни — настоя О.К.

Това и направих. Натиснах копчето. В първите секунди се появи празен екран, после излезе съобщение: PLAY OR QUIT?.

Естествено, натиснах PLAY. И тогава — е, може малко да съм се отнесъл. Тревата на О.К. беше необичайно силна, а и не бях спал много предната нощ, затова, като излязох от шушукащата смрадлива мъгла, разбрах, че точките ми са се върнали на нулата, че О.К. си е тръгнал и че всеки момент ще се развидели. Още по-странното беше, че някак бях успял да мина 35 нива на Играта за една нощ, което беше не просто страхотно — беше невъзможно, мамка му, — и си казах, че сигурно е някаква грешка в софтуера, защото никой не е толкова добър, наистина никой...

Все пак реших, че се чувствам добре. Може би по-добре, отколкото заслужавах. Затова се изкъпах, облякох се, наядох се до

пръсване на закуска и тръгнах към училище малко отпуснат, но съвсем бодър, като търсех възможност да обсъдя снощната Игра с някого, който разбира.

Само че О.К. не беше там. Това не ме учуди кой знае колко. Предположих, че още не се е свързал от снощи: той киснеше в Играта повече от мен и никога не знаеше кога да спре. Предполагам, че такова е поведението на хора с ОКР, но на този етап положението вече беше толкова сериозно, че понякога О.К. забравяше да яде — а и започваше да му личи. Ходеше с типичната прегърбена стойка на играч и лицето му беше с онзи цвят, който добиваш от твърде малко слънце и твърде много изкуствено осветление. На родителите му като че ли не им пукаше — или просто не можеха да го спрат. Те бяха по-възрастни от повечето родители — с посивели коси и играеха sudoku, — може би си мислеха, че това е нормален начин за прекарване на времето. Така или иначе, той не беше на училище и аз се заприказвах с Чарли.

В един часа го заварих да обядва сам на спортното игрище. Това беше малко странно, обикновено той седеше в стаята за почивка, заобиколен от момичета и псевдоиграчи, за да поддържа репутацията си и, общо взето, да бъде готин. Днес обаче изглеждаше пребледнял, все едно беше болен от грип. Даже косата му беше леко мазна и по лицето му имаше червени петна като екзема или нещо подобно.

Седнах до него и си разопаковах обяда. Шунка и кашкавал върху ръжен хляб — не беше зле. Мама изпада в разни периоди на залитане по здравословното хранене и човек никога не знае какво ще намери — кускус, зелен фасул, паста или не знам и аз какво, веднъж даже имаше шибан фалафел...

Чарли си носеше франзела. Не беше изял много от нея. Попитах:

— Как върви Играта? Още ли играеш?

Той сви рамене.

— Естествено.

Обаче не изглеждаше особено щастлив. Опитах се да го извадя от това настроение. Не защото чак толкова ме засягаше как се чувства, а защото търсех възможност да поговоря за събитията от предната вечер. Не помнех всичко, сигурно тревата замъглява нещата, но помнех шепота и как протегнах ръка през екрана — или поне така ми изглеждаше тогава, — сякаш той беше някакъв фин инструмент, изтъкан само от цифри и светлина, и как ръката ми беше лък или нещо

такова, а светлината беше струни, и се разнесе музика — ако изобщо може да се нарече така, — като че ли бях навлязъл в нещо чуждо и непознато, някакъв резонанс или нещо такова...

Знам. Започвам да говоря като О.К. Но така го усещах. Космическо. Важно. Загадъчно. И Чарли знаеше нещо, личеше си. Беше изписано на лицето му. Може би не беше хубаво. Но беше важно. Поне за мен.

Попитах го:

— Нали си стигнал X? Къде отиде след X?

Той ме изглежда кисело.

— Я стига. Няма шибан Level X.

— Значи всичко това е било измишльотина?

Подозирах, че е така. Хората като Чарли са си такива по рождение, късметлии, които дрънкат шибани глупости. Съмнявах се, че изобщо е играл Играта, а какво остава да е печелил точки. Но сега пак започнах да се чудя. Може би заради изражението на лицето му или просто защото каза „шибан“. Хората като Чарли са прекалено чистоплътни, за да псуват. Баща му е някакъв проповедник, майка му — психотерапевт, дават му фразели за обяд. Сигурно със сирене грюйер или нещо такова. Бас държа, че даже може да го произнесе.

— Знаеш как е — каза накрая той и сведе поглед към фразелата. — На човек просто му става любопитно. Аз малко се поувляхох. И Емили беше там, и...

Емили. Разбрах. Всички сме виждали гаджето на Чарли. Тя е от онези момичета, които ти влизат здравата под кожата. Много, ама много над моето ниво, но пак някак сладка, като че ли наистина не знаеше какъв е животът на по-низшите създания.

— И тогава някой спомена Level X. — Чарли сви рамене. — Просто ми изскочи от устата. Какво толкова? Няма лошо, нищо страшно не е станало. Така или иначе, няма Level X.

— Обясни ми за точките.

Той пак сви рамене.

— Няма нищо за обясняване. Просто така виждаш колко си напреднал.

— Твоите колко са? — попитах аз.

Чарли сведе очи към неизядената си фразела.

— Не помня — каза.

Това вече беше лъжа. В Играта винаги знаеш колко точки имаш. То е като с последователите в Туитър — винаги забелязваш, когато загубиш един, и винаги се чувстваш като ужилен от това, че някой е спрял да те следва...

— Не помниш? — попитах аз.

— Виж, остави ме на мира, човече. Не ми е добре.

Казах си, че това вече трябва да е вярно. Нашият Чарли не изглеждаше никак добре. Зачудих се дали Емили не го е зарязала и дали не ми се е отворила възможност. Знаех, че няма как да стане, но няма лошо човек да си мечтае. А и се чувствах добре. Може би заради снощната Игра, може би заради слънцето. Тогава лятото вече приближаваше и усещах как слънцето затопля лицето ми, все едно бях прекарал десет години на тъмно. Трябва да излизам повече, помислих си, когато оставих Чарли сам с франзелата. От твърде много играене се затъпява, а и трябваше да се погрижа за тена си.

Все пак продължих да играя Играта. По едно-две нива на вечер, колкото да не ми изтича валидността на линка. Не исках да загубя заради забавяне точно когато съм започнал да се справям добре. А аз се справях много добре — вече бях на Level 100 и пак имах 1000 точки, макар че след първия път повече не ми излезе опцията SAVE OR SPEND. В това отношение Играта е малко на късмет — като в живота, ще кажете вие, — а и аз държах нещата под контрол. Отчасти заради нашите — те бяха много по-наясно с техниката от родителите на О.К. и не исках да започнат да се интересуват от това какво правя в интернет. Но най-вече заради Емили, която се оказа, че не само е зарязала Чарли, но и че вече си пада по такива като мен...

Знам. Звучи твърде хубаво, за да е истина. Аз и Емили — толкова хубаво, че почти е сбъркано, все едно да намеря пушена съомга в сандвича си вместо кашкавал и кисели краставички. Оценките ми се подобриха. Започнах да се грижа за себе си. Спрях да псувам (така де, почти). Лицето ми веднага се изчисти. Вечер започнах да тичам и скоро можех да мина една-две мили, без даже да се изпотя...

Не че бях забравил за Играта. О.К. беше прав — пристрастяваш се. Казвах си, че тя е терапия, нещо за разпускане след тежък ден. Едни хора слушат музика, други гледат телевизия, аз играя Играта. Просто и ясно. И понякога се чудех къде се губя през онези часове на шушукане в тъмното, когато лицето ми е залепено за мигащия екран,

сякаш още малко и ще скоча вътре... в какво? В легло от пиксели? В матрица от светлина? Но не се поддавах, а спазвах правилата, продължавах да играя и никога не говорех за Играта.

И тогава Чарли умря. Съвсем неочаквано. Казаха, че имал някакво скрито заболяване, но майка му и баща му обвиниха Играта. Излиза, че имало някаква група за подкрепа на родители, чиито деца страдат от „странични ефекти“ — ако им се вярва, това са такива разнообразни симптоми като антисоциално поведение, депресия, акне, липса на апетит, променливо настроение, потайност, нарцисизъм, нисък успех в училище и така нататък.

Е, добре дошли на Планетата на тийнейджърите, нали? Само че майката на Чарли упорито твърдеше, че той никога не е бил такъв. А майката на Чарли имаше влияние, пък и баща му беше проповедник, така че историята стигна до пресата и в тукашния клюкарски вестник се появи статия, имаше и репортаж по местните новини, а после той влезе и в националните и докато се усетим какво става, някаква бюрократична кучка на средна възраст написа статия в „Дейли Мейл“, в която обвини Играта за *трагичната смърт на този обичан от всички ученик* (не е ли забавно как мъртвите тийнейджъри винаги се оказват *обичани от всички ученици*, освен ако са били големи умници — тогава са пропаднали и самотници, от които никой не е очаквал да излезе нещо свястно). Иди ги разбери. Така или иначе, изведнъж целият интернет беше зает от гневни коментари. Започнаха да тагват Играта в Туитър и всеки си изказваше мнението, даже хора, които никога не бяха играли. Родителите на О.К. най-после вдянаха, че скъпото им синче играе Играта, и му прибраха компютъра, поради което той започна да идва всяка вечер у нас, където чакаше да се вреди за моя компютър и мрънкаше: „Само половин час, човече“; и като цяло ме подлудяваше.

Не че не исках да го виждам или нещо такова, но покрай Играта и Емили просто не ми стигаха всичките часове на деня, а и добрият стар О.К. започваше да ми дотяга с постоянното си шаване, втрепените си очи и, няма какво да се лъжем, съмнителната си лична хигиена...

Така или иначе, реших, че си е намерил друго място, където да играе. Примерно в игралната зала или в библиотеката, защото няколко дни не го мярнах в училище, а сигурно бях забравил да му звънна.

Родителите му се обадиха веднъж да питат дали е у нас. Казах им, че не съм го виждал, и повече не се замислих по въпроса. Очаквах рано или късно да се появи. Освен това си имах свои грижи.

И тогава пак ми се случи. Излезе ми въпросът SAVE OR SPEND. Само че този път имаше и трети вариант, на който пишеше GAMBLE^[9].

Тогава много ми вървеше — 300 000 точки и Level 999, макар че все още нямаше и следа от Level X. И както седях пред екрана и гледах водопада от цифри, си помислих: Ами ако е само това? Просто всяка нощ играеш Играта и се стремиш към нещо, което никога не идва? Ако това е смисълът на цялата работа?

SAVE, SPEND OR GAMBLE? — пишеше на екрана и аз си казах: какво толкова?

Натиснах GAMBLE.

За секунда екранът сякаш угасна. После примигна и живна, изписа ми, че имам 500 000 точки. Исках да видя до кое ниво съм стигнал. Играта реагираше бавно.

Най-после се появи страницата с познатите бутони PLAY и QUIT, както си беше преди. Само че този път пишеше друго. Сега надписът гласеше DOUBLE OR QUIT?^[10]

Известно време мислих над това. Какво ли означаваше? Тогава екранът замига сякаш от нетърпение и се появи съобщение:

ДЕСЕТ СЕКУНДИ.

ДЕВЕТ СЕКУНДИ.

И изведнъж видях как отвъд екрана цифрите се местят нагоре-надолу, плуват на пасажии като ситни рибки, подчинени на някакъв морфичен резонанс, като от време на време се разделят или изскачат като късчета от разбито предно стъкло...

Отброяването продължаваше.

ОСЕМ СЕКУНДИ.

СЕДЕМ СЕКУНДИ.

ШЕСТ СЕКУНДИ.

ПЕТ СЕКУНДИ.

DOUBLE OR QUIT?

Стори ми се, че точките ми са надхвърлили горната граница. Мамка му, страшно ми вървеше. Главата ми беше пълна с тези числа, тялото ми се състоеше само от пиксели и светлина, имах чувството, че

след секунда ще бръкна в екрана и ще докосна лицето на всемогъщия Бог...

Тогава припряно изписах DOUBLE.

Екранът отново притъмня. След двацет секунди пощата ми изпиука и получих мейл от admin@. Пишеше само: GAME OVER^[11].

Нямаше TRY AGAIN^[12]. Нямаше втори шанс. Нямаше Level X. Нямаше точки.

Game over. Бях вън от Играта.

Втрених се в екрана. *Мамка му, невъзможно...* Спомних си как в час по английска литература четохме за някакъв поет, който взел ЛСД или нещо такова и тръгнал да пише най-невероятното стихотворение, но някакъв там му звъннал на вратата и му висял на гости сто часа, а като си тръгнал, не останало нищо — ни стихотворение, ни душа.

Ето така се чувствах и аз вън от Играта. Все едно бях зърнал Бог и после някой ми го беше откъмнал. Обадох се на О.К. Отговор нямаше. Предположих, че е със слушалки, затова му писах есемес.

Мама му стара! Загубих Играта!

Отговори почти веднага.

Разбрах, човече. Съжалявам.

Как? — попитах аз.

В момента съм вътре. Усетих го. Level 10 000 и нагоре.

Level 10 000? Как пък не. Никой не седи толкова дълго в интернет. Е, това поне даваше отговор на загадката къде се е губил О.К. Сигурно родителите му бяха отстъпили и му бяха върнали компютъра.

Ти май се майтапиш — писах аз.

Без майтап. Страхотно. Не съм виждал нищо такова досега.

Не знам кое ме вбеси повече: че загубих Играта или че О.К. още беше вътре. Даже се зачудих дали просто не ме баламосва, но О.К. не е толкова изтънчен. Не беше. Не е. Все тая.

Трябваше да попитам: *И как е?*

Страхотно. Леле. Страхотно.

Е, О.К. никога не е имал богат речник, особено пък в разгара на Играта, а и беше на нещо, та прецених, че едва ли ще получа по-добро обяснение.

Може ли да дойда у вас? — попитах аз.

Донякъде знаех, че ще ме заболи сърцето, но трябваше да го видя с очите си. Нямаше да е същото, разбира се, но...

Не съм у нас — писа той.

Тъкмо го питах къде се намира, когато дойде нов есемес. За момент думите на екрана ми се видяха размазани, сякаш плуваха на дъното на океана.

Човече, май го стигнах. Най-после. Level X.

Глупости! Но знаех, че не ме лъже. О.К. не ме е лъгал никога, даже когато бяхме малки. Помислих си, че вече няма да успея да отида при него: можех само да остана тук и да го накарам да разказва.

О, човече. Това е страхотно — писа той. — Неописуемо, мамка му.

Ами благодаря ти, О.К. Много си красноречив. *Разказвай — пришпорих го аз.*

Паузата преди отговора ми се видя дълга цяла вечност. После писа: *Не мога. Не си в Играта.*

Какво? Ти сериозно ли? Изведнъж така побеснях, че за малко да си запратя телефона в най-близката стена. Не можех да повярвам, че ме отсвирва така след всичко, през което минахме, след като самият той ме нави да играя Играта. След всичките нощи, в които го каних у дома, след всичките пъти, в които го защитавах от другите деца в училище, които му се присмиваха заради ОКР и искаха да му вземат очилата...

Набрах номера му. Този път ми вдигна. Шибаната връзка беше отвратителна, но все пак чувах гласа на О.К. на фона на белия шум и познатото нервно почукване с нокти по бюрото.

— Човече, къде си, по дяволите? — попитах аз.

Гласът му прозвуча така, все едно ни деляха милиони километри. Стори ми се, че каза:

— *Навсякъде. Навсякъде и никъде. Чарли беше прав. Всичко е пространство. Само празно пространство...*

Е, беше се смахнал, естествено. Един господ знае на какво беше. Но да го чувам така, с този бръждящ, далечен глас, все едно беше на Марс или там някъде, вместо през една улица от мен, беше зловещо. Напрягах се да го разбера, но едва го чувах, сякаш нещо пречеше на връзката.

— *Ще ми се да можех да ти го опиша — продължи друсаният, сънен глас. — Мисля обаче, че трябва да го видиш сам. Ако човек мине*

насън през рая и му подарят цвете като знак, че душата му наистина е била там, а когато се събуди, намери цветето в ръката си, е, човече, какво става тогава?

Гласът му започна да се губи.

— Кажи ми къде си — настоях аз.

Той тихичко се изкикоти, от което всички косми на тила ми настръхнаха.

— Трябва да затварям. Пази се — каза той...

И това беше последното, което чух от него. Намериха го два дни по-късно в някакъв изоставен склад. Според съдебния лекар беше мъртъв поне от седмица, но причините за смъртта останаха неизяснени. Естествено, родителите му обвиниха Играта, макар че можеше да е починал от наркотици или нещо друго. В „Дейли Мейл“ го описаха като *многообещаващ, обичан от всички ученик*, а училището обяви почивен ден за желаещите да отидат на погребението, с което О.К. си спечели повече приятели и популярност, отколкото изобщо някога е имал приживе.

Вече не играя онлайн игри. Сега кротувам. Онзи последен разговор с О.К. беше достатъчно зловещ, за да ме откаже, но напоследък чувам гласа му на най-невероятни места. Веднъж дойде от радиото, докато сменях станцията. Друг път говорех с Емили по телефона — стационарния, вече не използвам толкова често мобилния — и бях готов да се закълна, че го чух да почуква по слушалката. А веднъж си седях пред лаптопа и проверявах съобщенията си във Фейсбук, като се мъчех да не забелязвам онова, което постоянно идва от неговия профил — *Желаете ли да възстановите връзката?*; и ми се стори, че чувам смеха му. Освен това понякога различавам гласа му, когато свалям нещо от Ютюб, или се намесва тихо в някой саундтрак, или понякога долита от усилвателя на китарата, като сигнали от отвъдното...

А хората продължават да питат за Играта. Още ли играя? Отказал ли съм се? Още ли имам точки?

Опитвам се да не мисля повече за тези неща. Защото когато мисля, почти съм на път да повярвам, че може би животът е като Играта — само празни пространства между леглото от пиксели и гроба; и понякога извън пространството и времето има един играч,

седнал пред екран, една гигантска ръка на клавиатурата, готова да натисне Control/Alt/Delete и да изтрие цялата проклета вселена...

А Level X? Няма никакъв Level X. Това е само приказка, която разправяме на нашите деца, за да се радват и да играят Играта. Защото ако им кажем истината — че няма контрол, няма просветление, няма победители, няма победени, няма Level X, те всичките ще откачат като Чарли и като мен.

Затова никога не споменаваме Играта. Затова продължаваме да се преструваме. И затова децата още я играят — печелят точки, пресмятат напредъка си, изкачват се нагоре по нивата към финалния надпис GAME OVER...

Разбира се, възможно е изобщо да не съм прав. Няма как да се докаже отрицателен факт. Вън от Играта съм, така че откъде да знам? Всички имат равни шансове. Така казах на Емили онзи ден, когато стигна Level 6. Тя не е много добър играч, но понякога на човек може да му провърви.

Е...

Вътре ли си, или си вън?

PLAY OR QUIT?

Изборът е твой.

[1] Ниво X. — Бел.прев. ↑

[2] „Космически нашественици“. — Бел.прев. ↑

[3] „Пробив“. — Бел.прев. ↑

[4] Обсесивно-компулсивно разстройство. — Бел.прев. ↑

[5] „Опресняване“, ново зареждане на страницата. — Бел.прев. ↑

[6] Списък с всички отваряни страници. — Бел.прев. ↑

[7] Първо ниво. Печелите. 200 точки. Играете или се отказвате? — Бел.прев. ↑

[8] 29 ниво. Печелите. 100 000 точки. Ще ги запазите или ще ги похарчите? — Бел.прев. ↑

[9] Залагай. — Бел.прев. ↑

[10] Удвоявате или се отказвате? — Бел.прев. ↑

[11] Край на играта. — Бел.прев. ↑

[12] Опитайте отново. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.